

dosta smeha treba raditi*

Draga redakcijo!

Šaljem vam pismo koje je, greškom, upućeno meni, iako ja sa vašim tematom o smehu nemam nikakve veze. Pismo je nepotpisano, tako da ne mogu da ga vratim pošiljaocu. Objavite ga, ukoliko imate intelektualne hrabrosti, a što se mene tiče, vi znate da sam uvek spreman da napustim svoje prijatelje zbog naprednih ideja.

Poštovani druže Nenin!

Kao i uvek kada se prave temati Vi pozivate svoje istomišljenike; a kako sam ja za pluralizam stavova u okviru Soc. saveza, šaljem Vam svoj prilog o smehu koji je sigurno »malo« potpuniji od Vašeg tumačenja, videnja, shvatanja... Odmah da Vam kažem: ja sam protiv smeha i mislim da mi kao zemlja i kao pojedinci pomoći smeha i uz smeh nećemo stići u XXI vek. A to nam je jedini cilj.

Ja ču svoje stavove za razliku od Vas obrazložiti, pa ako treba i dokumentovati statističkim podacima.

Prvo: smeh je često glasan, bučan, ima nečeg životinjskog u tom ceremoniju, razjapljivanju vilica... Na stranu to što me ta glasnost podseća na jednu drugu glasnost (pa me nervira), na stranu, dakle, to, ali ja od te buke često ne mogu ni da čujem zaključke sa sednica CK koje prenosi TV. (u mojoj kući se ne smeju). Prošli put bila kod nas komšinica pa od njenog smeha nisam čuo kakva je situacija u zemlji. Govornik je nešto počeo: »Situacija je sl...« i dalje nisam čuo.

Dруго: slažem se da postoji i prigušen i tih smeh, ali i to je jednakost štetno. Da li je neko nekad video nekog da istovremeno prigušuje smeh i radi, odnosno proizvodi. A čovek je prvo radnik (odn. proizvođač), pa tek onda čovek. I u radu treba tražiti smisao života.

Treće: smeh nije dobar ni za spoljnju politiku zemlje. (Ne možemo biti sebični, pa gledati samo svoje lične interese). Dode nam neki državnik u goste, a mi mu mesto vojne muzike i parade — smeh u lice. Gde to ima, ili, još bolje: gde to vodi? Još i rat da se izazove. A još gorje da ti nekom odeš u goste, pa se, usled nesvrstanog plemena, zasmješ, pa ruke na trbu, pa...

Cetvrtvo, po meni i presudno: smeh unižava čoveka. Ja poznajem barem dvojicu koji su se od smeha upiškili. Piš, piš... zbog smeha... Ima li nešto poraznije? A Vi od toga pravite temate.

Peto i odlučujuće: ko se smeje, znači da ništa nije shvatilo — jer, zna se šta je iza smeha. Dakle, nisu shvatili oni koji se smeju, a ni oni drugi... U stvari, niko nije shvatilo.

Sesto i poslednje, a veoma bitno. Čovek se nikad (ili možda retko) smeje sam. Okupe se više njih pa se smeju. Bogomi onda smeh se samo da je štetan, već može da bude i opasan — čim ima okupljanja. A smeh tu može da bude samo maska. I ko zna šta se sve pod tim maskama krije. Zar nam je malo tih opasnih neprijatelja koji nikada ne spavaju, već ćemo ih i podsticati?

Sedmo, što se ne sme zaboraviti: smeh se uvek prekida, završava, prestaje... A da vredi koliko kažu da vredi, zašto bi prestajao?

Osim, onako usput. Kažu da se čovek po smehu razlikuje od životinje. Čemu isticati tu razliku kada se to vidi golin okom: počevši od kravate, pa do cipela...

Deveto, i stvarno poslednje, je da smeh nije ugraden ni u Ustav. Ne samo naše zemlje,

već nigde. Kao na primer: dok ministar podnosi ili iznosi ekspoze, treba se smejeti! Koliko ja znam toga u Ustavu nema, i normalno je da nema. A ako Ustav ne vodi računa o svemu, ko vodi?

I ja sam zato protiv smeha, da čovek uvek bude ozbiljan, ne da plače nad svojom sudbinom kad god mu se za to ukaže prilika, već da bude onaj koji će dostojanstveno nositi svoj život. Ne može se svestran, socijalistički, samoupravljač zaklanjati iza plača, ili, ne daj bože, smeha.

I zato je meni dosta smeha i praznih razgovora o smehu. Ako baš hoćete ja mogu da Vam, iako tome nisam vičan, napišem satiru o smehu. Tu će smeh biti glavni junak i jahač na divljem konju. Onda će doći neznanici junak i probosti ga zašiljenim kopljem, a možda mu i odseći glavu... I o čemu ćete onda praviti temate? O mrtvom smehu ili o smehu bez glave? Eh, da sam se to ranije setio.

Da Vam ne pišem o sitnicama da dete kada se rodi plače (shvata odgovornost dolaska na svet), tek kada ga uključuju lažnom topilnom i brigom, počinje sa smehom. Grešimo, možda, na samom početku.

Da li ste nekad bili na sahrani, kad je umro neko iz radničke porodice, sa teškim detinjstvom, mukotrpnim životom i naprednim idejama? Tu se niko ne smeje.

Hoćete li još argumenata protiv smeha?

Da li se smeje žena na porodaju? Ili, ako baš hoćete da idemo do kraja, da li se mrtav čovek smeje? To možda može jedino u literaturi, a to je maštanj, izmišljanje, budalaštine koje se stvarnim životom nemaju nikakve veze. Crnjanski i neki bezvezni banatski smeh (kao da mi ne znamo ko je bio Crnjanski).

Ko se smeje? Smeje se onaj koji nema šta drugo da radi — to je i najpreciznija odrednica smeha. Tu se odmah vidi i druga strana smeha, da ne kažem suština: dokolica, lenjost...

I zato sam ja protiv smeha, i mislim da smeh treba izbaciti iz naše socijalističke samoupravne nevrstane zemlje, kao nešto anahrono... Kada ćete Vi jednom napraviti jedan ozbiljan, muški, odgovoran temat o radu? Nikad. A zna se šta je sve rad stvorio, počevši od čoveka, pa do socijalizma. A smeh, koliko znam, samo razgradiće.

U načelu nisam protiv saradnje sa mladim ljudima, ali tek kada budete pravili ozbiljne temate, možete me pozvati na saradnju.

Drugarski pozdrav

M. Nenin

sve polusrećne porodice su smešne miljurko vukadinović

Smešna predigra [1]

Mi smo književnjakovići (ovo mi je 101 izmišljenica, maternji jeziče, mater ti tvoru gluvu i zapuštenu!) — živimo od Smehova. Npr. meni lično toliko je smehovštine (da mi se duša stine) da bih mogao ladno napisati kako sam sistematski nasmehan — avaj — od rodenih kolega i tome slično...

Smehinje su posvud.

Naša literatura (npr. SSUP — savremena srpska umorna poezija + maloletna samoletna proletarna ili MSP — mlada srpska proza); ista je dakle: smehorisana (operisana od smeha). Sto bi reko jedan pesnik koga još uvek nije poželjno pominjati »sve je tako ozbiljno, tako puno činovnika...«

književnjakovići, smehovo, smehovština, sistematski nasmehan, smehinje, smehosan, smehovnik, smehalija, smehrazije, smehinac, smehinjac, pesmina.

— smehovština je, po meni, izgleda ovakav smeh. Npr. nadeš se sa Vukašinom u MeZe i čekaš da prode predlog o korišćenju rupe podrumsko u kulturne svrhe a pri tom, sedeći kao na žeravici, čekaš da rupa dode na red, spadne te nekakav smeh od koga ti prohodaju uši a i oči bolje ne produ...;

— smehovnik je dnevnik porodičnog smeha; inače i onaj koji sve ovo ima pred sobom i može »nesmetano krasti...«;

— smehalija je Aljin smeh, takav da od Njega sve pozeleni... ; može biti i prozalija o smehu...;

— smehrazije su smehovi na Terazijama, u strogom centru;

— smehinac je dakle (donekle) smeh na tzv. nacionalnoj osnovi...;

Zašto takav smešan uvod/ubod [2]

Žitelj sam Smejava je jedna Vukadinović-ština koja nije prošla u »Ploitici« jer, stihovi su tolike širine... »Kakav čabar — takav zavičaj« glatko je prošla... Da nevolja bude veća pesma je isparila te molim ovim putem poštenog po-ljaka [strasni čitač »Polja«] da pomenutu pesmu na smehovnoj osnovi popričeka jošte malo...;

A sad malo smeha od novih snaga [3]

Dorde i Karadorde

Dorde je bio jedan dečak a Karadorde, kao što svi znaju, on je bio srpski vladar.

Tako se jednom sretnu Đorde i Karadorde na jednom putu.

Dorde je svirao frulu, Karadorde je imao pred sebe razne sluge.

Medutim, njemu Đorde kaže: »Ko ste Vi?«

On nije znao da je to baš Karadorde.

Karadorde mu odgovori: »Ja sam srpski vladar. I nema boljeg vladara od mene. Neće ništa biti bolje ako ti ne kreneš sa nama.«

*Ne možeš se osloniti na reč
onoga kome je odsečena glava.*

* Naslov je moj, sa nadom da sam uhvatio osnovnu intenciju teksta/pisma.